

KIRKEFELLESKAPETS BEGRUNNELSE

YTRE KJENNETEGN ELLER TROSYTRINGER?

Innhold: *Menighetens fremtreden som rene kjennetegn-kirke. Kirkens kjennetegn i enhetens tjeneste. Problemet pragmatisk kirkestyring. Kirkerettens grunnregel. Konkordiebokens bekjennelser. Alt i kirken handler om dåpen. Frikjennelsen og fornyelsen. Et religionsskifte pågår. Oppgaven.*

Emnet begrenser jeg til de momenter som etter mitt skjønn krever større oppmerksomhet blant prester og lekfolk. Saken gjelder Guds kirkes fremtreden med gudgitte kjennetegn. Problemet er kirkens kjennetegn forvekslet med trosytringer.

«- det vil alltid forbli en hellig kirke. Men kirken er forsamlingen av de hellige, der evangeliet blir lært rent og sakramentene forvaltet rett. Og til sann enhet i kirken er det nok å være enig om evangeliets lære og forvaltningen av sakramentene» (CA 7). –

Disse tegn samler menigheten om det hyrde- og læreembete som på Kristi vegne forvalter Guds kirkes kjennetegn, gitt i begynnelsen.

«For ved Ordet og sakramentene som midler blir Den Hellige Ånd gitt, han som virker troen hvor og når han vil, i dem som hører evangeliet, nemlig at Gud, ikke for våre fortjenesters skyld, men for Kristi skyld, at Gud rettferdiggjør dem som tror at de blir tatt til nåde for Kristi skyld ...»

Menighetens fremtreden som rene kjennetegn-kirke

1. Kirkens gudgitte kjennetegn er kirkens *enhetsnorm*. Med hensyn til *forvaltningen* av Ord og Sakrament er kirken èn i det åpenbare. Med hensyn til *troen* er kirken èn i det skjulte. Kirkens skjulte enhet er gjenstand for tro. (Ef 4:1ff; 1 Kor 10,16f).
2. Kirken har *aldri vært delt*. *Kilden* til kirkens enhet er ikke den som tror, eller troen som tror. Kilden er den korsfestede og oppstandne Jesus, «*troens opphavsmann og fullender*» (Heb 12:2). Denne kildeposisjon utøver han indirekte med sitt ord i kraft den underfulle forening av Gud og menneske. Han sammenfører de troende i den ene Kristus-virkelighet – «Kristi legeme». (Ef 4,16)
3. Kristi ord og befalinger, gitt i begynnelsen, medbestemmer kirkens enhet i fortsettelsen. (Apg 15,13-19) Enheten kommer til uttrykk hvor liturgien lar den forsamlede menighet uten forbehold istemme apostelordets lære, mottatt fra Herren.
4. Den liturgiske ordning har ingen annen oppgave enn den å *verne om Guds barns nåderett* hos Gud, gitt den enkelte til del i den hellige dåp med løfte om salighet for hver den som tror (Mk 16:16. Joh 8,31 og 14,23f. Da bevitner liturgien den rettferdig-

het som evangeliet åpenbarer, fullbrakt i Kristi lidende lydighet og stadfestet med Kristi oppstandelse fra døde. Dette rettsvern lar menigheten istemme Guds Ords sannhet og vokse i kjærlighet opp til ham som er kirkens hode, Kristus Jesus.

5. Læren er i Nytestamentet en *hellhet*, først i Jesu lære, mottatt fra Faderen (Joh 7, Mt 28:19f). Gjennom aposteltiden formidlet Kristi utvalgte apostler Jesu undervisning i Skriftene. Dette kunne de gjøre fordi de på Pinsedagen ble utrustet med Helligåndens gaver mer enn andre kristne. Da kirken stod overfor en framtid uten apostlene til stede, innskjerpet den oppstandne Kristus den apostoliske læreformidling. Se Jesu syv sendebrevene som apostelen Johannes formidlet til kirken, representert ved de syv menighetene i Lille-Asia (jf den strenge formaning til Laodikea-menigheten, Åp 3:14ff. Om «den sunne lære», se 1 Tim 1:10 osv; se 6:3, Tit 1:9.)

6. Guds Ene Kirke fremtrer på den *ubeskårne* grunnvoll, lagt i begynnelsen (Apg 2:42, Ef 2:10, 1 Tim 3:15, 2 Tim 1:19). Den apostoliske kirke er like fra begynnelsen en rett-troende kirke. Hun ses og høres hvor evangeliet og sakramenter blir forvaltet med tro-skap i prekenembetets gjerning. (1 Kor 15:1-3, jf Åp 3:14ff) Der fremtrer Guds kirke som rene kjennetegn-kirke gjennom skiftende tider og forhold. (Apg 2:42, 1 Kor 4,1-4, jf 15:1-3) Dette er en lutheraners kirkeidentitet.

7. Trosytringer alene kan aldri være kirkens kjennetegn, og det av to grunner: (

- *Med apostelordets lære fra kirkens Herre fremstår den forsamlede lokalmenighet rene kjennetegn-kirke. (Jf mitt arbeid med Augustana-liturgien.)*
- *Et kirkefelleskap med basis i trosytringer lar kirken fremstå som et produkt av menneskers samhandling. Den sosiale dynamikk går i retning den rerapeutisk-liberale kvasireligion begrunnet i samtidens yndlingsidèer om menneskets evner i troens saker. Den «åpne» folkekirke følger nihilismens regel, at "sant er det som er sant for meg".*

Kirkens kjennetegn I enhetens tjeneste

8. Likesom Faderen gav Kristus til kirken, gav han Kristus-bekjennelsen, begrunnet i Sønnens undervisning i «Moses og Profetene» og Åndens opplysning ved Kristi ord. (Mt 16:16) Derfor er kirken i denne verden *forutbestemt til et liv som bekjennende kirke, fri til å bekjenne apostelordets lære i bundet overlevering.*

9. Helligånden virker troen hos dem som hører evangeliet, og bevarer dem hos Jesus Kristus. Da oppstår det kirkefelleskap som er *en frukt av Kristi undervisning*, gitt videre til kirken i og med det apostoliske ord (1 Kor 15:1-3). Derfor fastslo Nicea-konsilet år 325 at de skrifter som beviselig stammer fra apostlenes hånd, er kirkens målestokk og rettesnor (cànon) for kristnes lære og liv.

10. Apostelordets rettesnor medbestemmer prekenembetets oppdrag: *«å forkynne i Jesu navn omvendelse og syndenes forlatelse for alle folk»* (Lk 24:47). Når Skriftens innhold blir utlagt – både Guds lov og evangelium, da oppstår det spørsmål som ellers ikke blir stilt: «Hvordan får jeg en nådig Gud?»

11. Guds kirke stadfester Kristi ord med *en hel Bibel*. Derfor er prekestolen stedet for Kristi undervisning, og tilhørerne hans disipler. Tilhørere kommer til troen i det folk «som etterfølger Lammet, hvor enn det går, gjennom endetidens trengsler» (Åp 14:4). *Denne kirke har løftet om å bestå, når denne verden forgår.* (Mt 16,17f. CA art 7))

12. Guds Messias-løfter er oppfylt i en bevitnet Jesus-historie og stadfestet med Kristi oppstandelse fra døde. Kristus utgjør Bibelens enhet og klarhet. Herav følger to nødvendige kirkevilkår:

- Kristenhetens “rette, ene tro” (LK) er *Guds tro*, det vil si *den tro* som Helligånden virker ved evangeliet om Guds godhet for sin egen skyld: Gud frikjenner synderen på grunn av Kristi lidende lydighet, mottatt i tro uten lovgjerninger.
- Denne enhet i læren skal gjennom skiftende generasjoner komme til uttrykk i liturgiske ordninger, og på kirkefelleskapets prekestoler og lærekatedre.

13. Det er ødeleggende for kirkens virksomhet når menneskers teorier om kommunikasjon overstyrer prekenembetets oppdrag. (1 Kor 2:4, 9). Da blir Guds kirkes kjenne-tegn tilslørt, så kirken fremstår lik et sosialt produkt, åpen for reformer i tidens smak.

14. De nødvendige kirkevilkår består uavhengig av kristnes skrøpeligheter og varierende kunnskapsnivå, og uavhengig av skiftende omstendigheter. Kirkens gudgitte vilkår krever stadig hyrdeomsorg i forkynnelse, veiledning og undervisning. Men dommen hører Herren til, han som ser i hjertene.

Problemet pragmatisk kirkestyring

15. Problemet er den formålslogikk som fristet kirkens Herre i ørkenen (Mt 4:1ff). Med utsyn over denne verdens riker og deres herlighet, skulle han bli eneherker, om han ville falle på kne for djevelen og tilbe ham. Denne fristelse følger kirken gjennom historien. Døpte menneskers knefall er uoverskuelige, privat og offentlig, og med tragiske følger, ofte tilslørt med gode hensikter «i Guds navn».

16. Den trofaste kirke istemmer Jesu svar og etterfølger ham med de forsakelser som Gud tillater:

Mt 4:10 – Bort fra meg, satan! For det er skrevet: Herren, din Gud, skal du tilbe og ham alene skal du tjene. (5 Mos 6:13)

17. Den pragmatiske kirkestyring legger avgjørende vekt på «*det helhetlige hensyn*» til det organiserte *tjenestefelleskap*. Omstridte saker overlates til psykososiale prosesser i dialog og debatt. Når «tiden er moden» gjør man det vedtak som forplikter prest og menighet på «kirkens syn». Sett utenfra, tegner modernitetens kirke bildet av en lune-full gud. Åpenbar er motsetningen til den trofaste Gud, ham vi lærer å kjenne gjennom Jesus Kristus i hans selvhengivende kjærlighet. Han er en venn å stole på i liv og død.

18. Den wittenbergske reformasjon var ingen kamp om kirkens organisasjon, men en kamp om *læren*. Evangeliets lære fikk omfattende følger for menighetsordninger og

kirkefellesskapets organisasjon. Under omstendighetenes tvang – og hvor mulig - ble kirkens synodalrett praktisert (synode: sammenkomst, møte) i tråd med rettstradisjonen fra aposteltiden og oldkirken. (Apg 15. CA 7, jf FC art 10). Denne rettstradisjon lar kirken fremstå som rene kjennetegn-kirke, samlet om sine prester, trofaste mot det apostoliske ord. Døptes gudgitte kallsrett kommer oss til hjelp i kirkenød.

19. Pragmatisk kirkestyring må legitimere lærereformer i kraft av *selvbestemt* autoritet og kompetanse. Myndighetshavere opptrer som om Guds ord utgår fra dem, eller er nådd fram kun til dem. Deres justis har ingen gyldighet i Guds kirke. (1 Kor 14:36)

20. Pragmatisk kirkeledelse er *reduktiv*. Legitimitet gis ved å tilsløre bekjennelsens uttrykk «*det er nok*». Det skjer på to måter :

- *innskrenkende* for å begrunne allianser med basis i «det sentrale», også kalt «kjerne» i evangeliet (salami-metoden). Denne forestilling er Bibelen fremmed.
- *utvidende* med rom for reservasjoner, kalt fellesskap på «tilstrekkelig» grunnlag (klabbe-metoden).

Den innskrenkende tolkning *rangerer* uforenlige lærdommer som «*ikke kirkesplittende*», innhyllet i kjærlighetens kappe. Rangeringen utelukker i praksis troens lydighet mot læren fra Skriftens Herre, gitt kirken i og med det apostoliske ord. (Joh 8:44)

Den utvidende tolkning tilpasser kirken til «det som folk forstår». Strategien vil unngå åpne konflikter om sekulære ideer, og vinne sympati, iallfall for en stund, og kanskje fordeler fra verdslige myndigheters side.

21. Med kirkefellesskap begrunnet i trosytringer og skjønn, følger *glidninger* i begrepene – bort fra Guds åpenbaringsord, først med friheter overfor Skriftens ord, deretter tilpasninger til omstendighetene, og til sist - sovende jomfruer uten olje i lampene når Herren kommer.

Det helhetlige hensyn til det organiserte kirkefellesskap lar kirken fremstå som organisert «uenighetskultur» hvor «spillereglene» gjelder. Medvirkning rammer de konservatives troverdighet. De protesterer, men innordner seg kvinneprest-reformen, pornokulturen, partnerskapsloven osv.-De holder fast ved «det gamle» og «hva de gamle har sagt», men uten troverdighet.

22. Den åpne folkekirke fremtrer som om alt i kirken handler om menneskers behov og «hva folk forstår». Virkningen er den åndeliggjorte gudsyndyrkelse, overlatt til enhver å bestemme etter behag. «Oh, my god!»

Kirkerettens grunnregel

Mt 7,6 - *Gi ikke hundene det hellige, og kast ikke deres perler for svinene, for at de ikke skal trå dem ned med sine føtter og vende seg om og sønderrive dere.*

23. Såkalt «åpen kommunion» gir alle rett til å delta i Herrens Nattverd på eget ansvar. Denne praksis siden 1850-årenes England ble etter hvert vanlig også i de nordiske folkekirker. Menighetens kommunikatantprotokoll registrerer antall kommunikanter, men

opplyser ikke kommunikantenes navn og bosted. Dermed ble rettstradisjonen siden aposteltiden brutt og læren om kirkefellesskap åndeliggjort og en formalitet. Til sammenligning ble Luther opprørt over prester som tidlig i 1520-årene forvaltet Herrens Nattverd lik griserøktere.

24. Det er god sedvane at den enkelte nattverd gjest - i god tid før gudstjenesten - skriver navn og bosted i en fremlagt kommunikatantprotokoll. Det gir forrettende prest anledning til å beregne mengde brød og vin, og dermed unngå etterkonsekrasjon. I små menigheter ser presten hvem kommunikantene er.

25. En liturgisk ordning har ingen annen hensikt enn den å *verne om Guds barns nåderett* hos Gud (Hans Dubois). Dette vern omfatter prestens hyrdeansvar ved Herrens bord. Nattverdberedelsen bør gi rom for privatskrifte, f eks før de store høytider.

26. En liturgisk ordning i samsvar med kirkens gudgitte kjennetegn gir frihet til å bruke sakssvarende uttrykk for alle sanser. Ved Guds miskunn frembærer vi våre legemer som takkoffer for Gud, vår skaper og gjenløser. (Rom 12:1) Eksempler: kneling, korsmerking, bukking, neiing, prosesjon, å stå under lovprisning, osv. Røkelse er en påminnelse om de troendes bønner, som stiger opp for Gud. (Åp 5:8)

27. Den kristne frihet omfatter også handlingsuttrykk under den sakramentale handling, f eks *oppløfting* av kalk og fat når Kristi ord lyder: «dette er mitt legeme /.../ dette er mitt blod». Den tunghørte ser det hva som skjer. Den svaksynte hører det som skjer. Luther så gjerne at man også overtok den oldkirkelige skikk kalt «*fremvisning*» (*ostensio*): etter konsekrasjonen viser presten frem fat og kalk med ordene: «Se, Herrens legeme og blod». Denne bekjennelsehandling har fått fornyet aktualitet.

28. Det liturgiske billedspråk er trosytringer. De taler til våre sanser om Guds rikes virkelighet, som ikke er av denne verden. Uttrykkene omfatter kirkerommets innredning, kirkehusets utforming og kirkegården – Guds hage – med gravstøttene vendt mot øst, osv. Kirkens billedspråk gir anledning til undervisning om Guds rike, og eventuelt korrigere uttrykksmåter *Eksempler*: Prating før gudstjenesten istedenfor stille bønn og ettertanke. Liturgien bør innlede med ord som besvarer spørsmålene: Hvorfor er jeg her? Hvem er du (presten)? Hva skal vi gjøre? (Konnotasjon.)

Konkordiebokens bekjennelser

29. Den evangelisk-lutherske kirkes bekjennelser, samlet i Konkordieboken (1580), er ikke tids- og kulturbetingede trosytringer. De er *bekjennelser* i bibelsk mening. De istemmer, stadfester og bevitner det apostoliske ord med bruk av en hel Bibel, utlagt av dens Herre. Deres rettskraft består i «*hvert ord som går ut av Guds munn*», Mt 4,4.

30. Konkordiebokens bekjennelser hører ikke med til troens grunn, for den nytestamentlige tro fins bevitnet i mange skrifter – og bekjennelsestro lutheranere takker Gud for dem og bruker dem, så sant det er mulig.

31. Typisk for kirker i den *reformerte* tradisjon er troserklæringer, begrunnet i «tilstrekkelig enighet». De er av privatrettslig art og gyldige for kirker i et avgrenset område.

Eksempler: Borgå- avtalen 1996, Leuenberg-avtalen 1973, avtalen mellom Den norske kirke og metodistkirken i Norge 1997, Felleseklæringen mellom Romerkirken og Det lutherske Verdensforbund 1997.

32. Et kirkefelleskap begrunnet i trosytringer må legitimere sin virksomhet i med generelle og vage ord om menneskers livserfaringer og yndlingsidèer i nåtid, men alltid på etterskudd. Prestene gjør «jobben» som om de er etablissementets kommissærer, det vil si uten den legitimitet som en Kristi delegat har. Det hender reformaktivister legitimerer seg med et misforstått Luther-ord: «*Kirken må alltid forandres*». Luther siktet da til kampen i de troendes liv - mellom Helligånden og den onde menneskenatur.

33. Et kirkefelleskap med basis i trosytringer lar kirken fremstå som et *teosofisk* selskap: Som om kristne står i et *umiddelbart* forhold til en omfattende visdom som påstås å gjennomtrenge naturen og stille det enkelte menneske i et *umiddelbart* forhold til verdens opprinnelse og kilde. (Jf Athanasianum pkt 3-6, 24-26)

34. Konservative ser fordelen av å slippe alt kirkebestyr. De lar sine barn døpe, delta i den offentlige skoles KRLE-undervisning, la dem bli konfirmert i folkekirken, osv. Dermed unngår de å bruke kallsretten, gitt de troendes prestedømme. Påtvunget kirkefelleskap med rom for vranglære, skal kallsretten brukes til å gjenopprette ordnet nådemiddelfelleskap på kirkens ubeskårne grunnvoll, lagt i begynnelsen. Unnfallenhet forteller at for dem er kirkens kjennetegn av underordnet betydning. Virkningen er ødeleggende for kirkens fremtreden som rene kjennetegn-kirke.

Alt i kirken handler om dåpen – rettferdiggjørelsens sakrament

Dåpen til Jesu død er «*det kirkegrunnleggende sakrament*». I dåpen er den treene Gud det handlende og suverene subjekt. Guds forsoning med verden ble grunnet på Kristi, Guds Sønnns lidende lydighet, fullført i Kristi død. Guds forsoning med alle, blir gitt den enkelte til del i dåpen med løfte om salighet for hver den som tror. Derfor er dåpen også kalt «*rettferdiggjørelsens sakrament*».

35. Menighetens virksomhet har ett eneste formål, Joh 17:3 – *det evige liv, at de kjenner deg, den eneste sanne Gud ved ham du utsendte, Jesus Kristus*. Gjennom ham som er Ordet i kjøtt og blod, lærer vi åpenbaringsordet Gud å kjenne i hans trofaste og selvhengivende kjærlighet til menneskene under syndefallets kår.

36. *Alt i Guds kirke handler om dåpen*. Derfor skal døpte lære å bruke de handlinger som Kristus innstiftet og befalte. På dette vilkår er den oppstandne Kristus til stede i den forsamlede menighet. Guds selvhengivende kjærlighet omfatter alle. Med vantro er den døpte årsak til sin undergang, fortapt i det evige utenfor (Mt 8:12). Derfor ber vi: «*hellige oss i sannheten; ditt ord er sannhet*».

37. Gud innstiftet kirken *før* våre individuelle trosytringer (Ef 1, Gal 4,26; 1 Tim 3,15). Gud har utvalgt oss, og ikke vi Ham (Joh 15,16; Rom 8,33; 1 Pet 2,9). Døpt til Jesu død, har Gud gjort enhver av oss delaktig i Guds forsoning med verden. Med Kristus til gave

har vi fri adgang til Faderen i èn Ånd (Ef 2:18, 2 Pet 1:11), kalt til å etterfølge Kristi eksempel i forsakelse og tro.

38. *Dåpen* til Jesu død og oppstandelse er “porten” er det kirkegrunnleggende sakrament og «porten» til Kirkens samfunn. I den ène dåp til Jesu død gir Gud syndenes forlatelse og det nye livet, frelst fra synd og død og djevel. Syndenes forlatelser er lik en vandringsstav, gitt til bruk – ikke bare i begynnelsen, men hele veien gjennom livet.

39. Et psykologiserende etappe-skjema fins ikke i Nytestamentet. Omvendelsen erstatter ikke dåpen, men *anvender* dåpen, enhver på seg selv. Vi erkjenner vår fortapte og fordømte situasjon uten Kristus, og setter alt vårt håp til ham. For Kristi skyld har vi en nådig Gud og en åpen himmel.

40. Dåpen til Jesu død praktiseres i forsakelse og tro, enhver i sitt daglige kall. Når vi erfarer den onde menneskenatur, alltid i strid med Guds gode skapervilje, da er syndenes forlatelse for Kristi skyld vår støttestav. Derfor er dåpen «rettferdiggjørelsens sakrament».

41. *Guds sjelesorg* kommer døpte til hjelp på flere måter:

- Når den *offentlige preken* formidler Jesu undervisning til omvendelse og tro. (Lk 24:47)
- Når Gud i det *private skriftemål* tilsier den enkelte syndenes forlatelse. Hvor skriftemålet er i bruk, er virkningen et legende fellesskap. (Joh 20:23)
- Når den oppstandne Kristus i sin *Hellige Nattverd* gjør det sakramentale under: Han byr altergjestene samfunn med Guds Golgata-offer, rakt frem og mottatt i jordiske skikkelser. (1 Kor 10:16f) Slik styrker og bevarer han de troende i barnekår hos Gud. Helliget ved dåpen og troen, er kirkefellesskap de helliges samfunn li de hellige ting. Men Gud er den som ser i hjertene.

42. Hvor trosyrtinger begrunner adgangen til Herrens Nattverd (kommunion), blir alterets sakrament forvaltet i strid med *enhetens Herre over enhetens sakrament*. Dåpens hensikt blir oversett - et liv i forsakelse og tro. Synd blir fremmedord, Guds nåde «billig nåde» og prekenembetets oppdrag forsømt.

43. Guds kirkes kjennetegn er Guds midler til å utvelge seg et folk (Apg 15:14, Ef 4:4-6) Det strider mot Guds frelsesvilje når liberale og konservative avfinner seg med en kirkepraksis i strid med Guds dåpsbefaling.

Frikjennelsen og fornyelsen

44. Den rettferdighet som evangeliet åpenbarer, omfatter frifinnelse og fornyelse uten sammenblanding. En kortslutning påstår at synderen blir frikjent *med forbehold* om fornyelse. Da overser man evangeliet om «det salige bytte:

Jes 53:11 – Min rettferdige tjener skal gjøre de mange rettferdige når de kjenner ham, for han har båret deres synder.

45. Nevnte kortslutning fikk nedslag i den norske bibeloversettelsen fra 2001. *1 Mos 15:6 – Abraham trodde Herren, og derfor regnet Herren ham som rettferdig.* Ordet «derfor» fins ikke i den hebraiske grunnteksten, men fikk nedslag i Nytestamentet hvor 1 Mos 15:6 ble sitert som om troen er årsak til synderens frifinnelse hos Gud. (Rom 4:3, 5, Gal 3:6. Jf Fil 3:9f). Med forbehold om kvalifikasjon forkynner man et evangelium som ikke fins.

46. Med Kristus til gave «for oss» (rettferdigjørelsen), fornyer han oss ved troen “i oss” (helligjørelsen). Midlene han bruker er “nådemidler” i den menighetsbyggende gjerning. Frelsen begynner ikke med Kristi gjerning “i oss”, fremstilt i et psykologiserende frelsesskjema som etter «troens gjennombrudd» blir fulgt av helligjørelsen i en asketisk-puritansk livsstil. Et skjema forkortet til «overgivelsen» endrer ikke problemet den kvalifisertes tro. Det var ikke fariseeren, men tolleren som gikk hjem erklært rettferdig for Gud.

Guds Sønn i Jesu tjenerskikkelse har kjøpt oss fri og frelst oss «*fra alle synder, fra dødens og djevelens makt /.../ for at jeg skal være hans egen og leve under ham i hans rike og tjene ham i evig rettferdighet, uskyldighet og salighet, likesom han er stått opp fra de døde...*» (LK forkl 2 trosart).

47. Gud «*styrker oss og bevarer oss fast i sitt Ord og i troen helt til vår siste stund*” (LK, forkl 3 bønn i Fadervår). Med Jesus Kristus til gave følger troens øvelse med Kristus som *eksempel* i troens lydighet. Da går troen godt sammen med gjerninger som har Guds Ord og befaling for seg. Troen kjenner Gud i hans trofaste kjærlighet, elsker ham og frykter på barnlig vis å gjøre ham i mot.

Et religionsskifte pågår

48. Med folkekirken som medaktør pågår overgangen til *den sekulærliberale kvasireligion*. Med overtro på menneskets evne i troens saker, krever idèen om individers rettigheter at kirke og samfunn bøyer seg for *selv*bestemte krav. «Selvet» krever selvrealisering uavhengig av kjønn i biologisk mening. Barn risikerer i tidlig alder å måtte redegjøre for det kjønn de *føler* de er.

49. En kvinne i prekenembetets gjerning avbilder Kristi forhold til sin kirkebrud i et lesbisk parforhold. Da kan ikke troens kilde være Jesus fra Nasaret og Guds enbårne Sønn, født av Faderen fra evighet. Det enkelte menneske må «selv» agere gud med en selvbestemt livstydning og en omfattende forståelse av «virkeligheten».

50. Kvinneprestereformen vitner om kirkrettens *humanisering*, innordnet «menneskelig rett» istedenfor den levende Guds gode skapervilje. I tråd med fariseismens lære om menneskets evne i troens saker, formidler folkekirken humanismens tro på mennesket som «sin egen lykkes smed», med evnen til å velge mellom rett og galt, mellom ondt og godt. Med stor konsekvens følger villfarelsen kalt «billig nåde», som om det ikke er farlig å synde, om du bare tror.

51. Et liv i forsakelse og tro unngår å tale vagt om synd og nåde i generelle vendinger. *Bibelsk språkbruk* er taler direkte og tydelig, t eks om hor istedenfor fri sex,, fosterdrap istedenfor fri abort, ekteskap mellom en mann og en kvinne istedenfor partnerskap, osv. Denne språkbruk hører sammen med syndenes forlatelse hos en forsonet Gud. Denne gave fins bare der hvor Guds kirke fins med de rette kjennetegn. Syndenes forlatelse er Kristi fortjeneste og kirkens kostelige skatt på denne jord.

52. I Korint-menigheten møtte apostelen Paulus gnostiske kvinnefrigjørere. Han forsvare «Herrens bud» og spurte dem: «*Har Guds ord utgått fra dere?*» (1 Kor 14:37-15:1-3, jf 1 Tim 2)). Vår tids superapostler svarer med et handlingens «JA», som om Guds ord er nådd fram kun til dem. Dette «ja» er en *trostryting*.

53. Prestens hyrde- og læreembete i menigheten er et *kjennetegn* ved Guds kirke i denne verden. Som Kristi delegat er han kalt til å forvalte Guds Ord og sakramenter med omsorg for den betrodde menighet - Kristi kirkebrud på stedet.(1 Pet 5:1-3).

54. For samfunnets skyld må kvinneprestereformens motstandere holde fast ved den skapergitte forskjell - at en far er opphavet til det barn som kvinnen føder. En kristen kvinne vitner med morskap om den gode Skaperen, som hun har lært å kjenne gjennom Kristus Jesus (1 Tim 2:15). Et folk trenger fremfor alt gode mødre.

55. Det pågående religionsskifte undertrykker den nytestamentlige tro, kort fremstilt i Luthers Lille Katekisme, men undertrykket i det sekulær-liberale samfunn. Undertrykkelsen virker krenkende. Men hvem er krenket? Åpenbaringsordets Gud er krenket. De som krenker ham, høster ære og medaljer. Nådelønnen venter «det folk som følger Lammet, hvor enn det går, gjennom endetidens trengsler (Åp 14:7).

Oppgaven

Oppgaven består: Å fremstille tyudelig og klart at åpenbaringsordets Gud tjener oss med sitt Ord, virksomt til stede med kirkens ytre kjennetegn. De er kirkens underfulle merkevare.

Oppgaven begynner med barnets undring, når det trer inn I kirkerommet og ser prekestolen, døpefonten, skriftestolen (i det gammel-lutherske kirkerom) og alteret med den hvite duken på. "Hva er det?"

Prekestolen er stedet for Jesu disippelundervisning. Teksten for dagen lærer oss Gud å kjenne gjennom Jesus Kristus. Hvem er han? Hva har han gjort for oss? Og hva er hensikten? Hensikten har den oppstandne gitt med sin marsjordre til de tolv:

Lk 24:47 – å forkynde i Jesu navn omvendelse og syndenes forlatelse for alle folk.

Døpefonten minner oss om barnekår hos Gud, gitt I dåpen til Jesu død. Guds forsoning med verden er fullbrakt I Jesu død, men gis den enkelte til del I dåpen med løfte om salighet for hver den som tror at Jesus er "min Herre". Med ham til gave tjener vi ham, for evig frelst fra Guds fiendemakter synd og død og djevel. Derfor har den oppstandne Kristus befalt den undervisning som lærer den dømte å holde hans befalinger.

Mt 28:18-20 - «Meg er gitt all makt i himmel og på jord. Gå derfor ut og gjør alle folkeslag til disipler i det dere døper dem i Faderens og Sønnens og Den Hellige Ånds navn og lærer dem å holde alt det jeg har befalt dere. Og se jeg er med dere alle dager inntil verdens ende.»

Skriftestolen er stedet for det hemmelige skriftemål, hvor Gud tilsier den enkelte syndenes forlatelse, tilsagt i skriftefarens munn. Det skjer i kraft av den fullmakt som den oppstandne gav sine utvalgte apostler og deres etterfølgere i prekenembetet:

Joh 20:23 - De som dere forlater syndene, er forlatte, og de som dere binder i synd, er bundet i dem

Alterbordet er stedet for Jesu Kristi underfulle måltid, når han med sitt ord gjør sitt legeme og blod virkelig til stede, rakt frem og mottatt i brødets og vinens skikkelser. Da har altergjestene samfunn med ham som ble gitt til soning for verdens synder, og samfunn med Guds kirke i himmelen og på Jorden. Med sin gave styrker han troen og gir den sanne trøst mot døden og dommen.

«Vår Herre Jesus Kristus, i den natt han ble forrådt, tok han brødet, takket og brøt det, gav sine disipler og sa: «Ta dette og et det. Dette er mitt legeme som gis for dere. Gjør dette til min ihukommelse» Likeså tok han kalken etter aftensmåltidet, takket og gav dem den og sa: «Ta denne og drikk alle av den. Denne kalk er den nye pakt i mitt blod, som utgytes for dere til syndenes forlatelse. Gjør dette, så ofte dere drikker det, til min ihukommelse.»

Dåpsundervisningen lærer døpte å bruke de handlinger som den oppstandne Jesus befalte. Ved dem fortsetter Jesus-historien i den forsamlede menighet.

Kristentroens kilde er hverken føleri, spekulasjon eller drøm og dikt. Den er Guds tro, forutsagt ved Guds profeter i gammeltestamentlig tid, oppfylt i en jordisk bevitnet Jesus-historie, og stadfestet med Jesu oppstandelse fra døde.

Jesus-historien fortsetter med hans nærvær i den forsamlede menighet, virksom i de handlinger han innstiftet og befalte. Synlige påminnelser gir kirkerommets inventar. De påminner oss om kristentroens sannhet og lar oss vite hvem vi tror på. Med denne viten er døpte kalt til å følge Kristi eksempel, og gjennom livet praktisere dåpen i forsakelse og tro.

“- til sann enhet i kirken er det nok å være enig om evangeliets lære og forvaltningen av sakramentene» (CA 7).

Guds kirkes underfulle kjennetegn lokker og drar på kirkevei. De er Guds kirkes merkevare. Lik lyset i staken avslører de selvets gud, som under skinn av frihet trellbinder mennesker i et stadig opprør mot skapergitte grenser, uten Gud og uten håp i verden. Men Gud godhet driver til omvendelse. Guds godhet trellbinnder ikke, men frikjenner. Gud er en forsonet Gud, og forsoningen er gitt oss til del i vår dåp. Den som øver troen, har sann trøst og glede av Guds nådepakt i dåpen. I